

v smysle § 2 bodu 3 cit. vl. nar. mohla byť prípadne oprávnená. Podľa toho, čo bolo uvedené, je nepochybné, že v tomto prípade nebola podaná súkromná obžaloba osobou podľa § 34 odst. 1 a 3 lit. a) zák. č. 111/1927 Sb. z. a n. oprávnenou a okresný súd mal preto podľa § 527 odst. 1 trp. odopreť už zavedenie trestného pokračovania. Nedbaním toho a vynesením rozsudku odsudzujúceho, prípadne vynesením potvrdzujúceho rozsudku odvolacieho súdu bol porušený zákon v citovanom ustanovení.

Čís. 4421.

Ku skutkovej podstate trestných činov podľa § 386 tr. z. nestačí úmysel zmariť exekúciu na určitú časť majetku, lež vyžaduje sa, aby páchatel' zamýšľal poškodiť svojich veriteľ'ov tak, aby nemohli dosiahnuť uspokojenie svojich pohľadávok z jeho majetku.

(Rozh. z 25. mája 1932, Zm IV 108/32.)

Obžalovaný J. J., proti ktorému civilný súd prisúdil jeho veriteľ'ke Š. D. odškodné v sume 15.000 Kč, niekoľko dní po tom, čo sa dovedel o konečnom rozsudku, predal svoje nemovitosti svojej svokre Š. J., takže exekúcia, veriteľ'kou na tieto nemovitosti vedená, ostala bezvýslednou. Štátne zastupiteľ'stvo obžalovalo J. J. zo zločinu podvodu podľa § 386 tr. z., Š. J. pre úcastenstvo na tomto zločine podľa § 69 č. 2 tr. z. Súd prvej stolice sprostil oboch obžalovaných obžaloby podľa § 326 č. 2 tr. p. pre nedostatok dôkazov. Odvolací súd však na odvolanie verejného žalobcu odsúdil ich podľa obžaloby.

Najvyšší súd, pojednávši o zmätočných sťažnostiach obžalovaných, zrušil z úradnej moci podľa § 35 odst. I. por. nov. rozsudok vrchného súdu a uložil mu, aby o veci znova jednal a rozhodol; zmätočné sťažnosti odkázal na toto rozhodnutie.

Z d ô v o d o v:

Pri preskúmaní veci presvedčil sa najvyšší súd, že vrchný súd nezistil okolnosti, od ktorých závisí možnosť upotrebenia príslušných ustanovení trestného zákona. Vrchný súd zistil, že J. J. odpredal svojej svokre Š. J. kúpnu smluvou z 10. mája 1926 svoj dom a pozemky zapísané v pozemkovej knihe obce Č., že sa tak stalo 5 dní po tom, čo bola vrchným súdom v K. uznaná povinnosť obžalovaného J. J. zaplatiť Š. D. odškodné 15.000 Kč, a že následkom toho exekúcia vedená Š. D. pre toto odškodné na nemovitý majetok J. J. ostala bezvýsledná. Z toho dospel vrchný súd k záveru, že naznačený prevod nemovitostí stal sa pred nastávajúcou exekúciou preto, aby exekúcia, ktorú Š. D. proti J. J. viedla, bola zmarená. Ku skutkovej povahe zločinu podľa § 386 tr. z. sa požaduje úmysel páchatel'a, aby svojich veriteľ'ov poškodil. Vrchný súd vychádza zrejme z mylného názoru, že ku skutkovej povahe zločinu podľa § 385 tr. z. stačí úmysel zmariť exekúciu a že tento úmysel je totožný s úmyslom poškodiť veriteľ'ov vo smysle

§ 386 tr. z. Zlý úmysel, vyžadovaný ku skutkovej povahe zločinu podľa § 386 tr. z., je vtedy, keď dlžník scudzí, skazí svoje cenné predmety, alebo vymýšľa dlžoby alebo právne jednania tým cieľom, aby jeho veritelia nemohli z jeho majetku obdržať uspokojenie svojich pohľadávok, a nie už vtedy, keď dlžník prekáža veriteľovi, aby dostal uspokojenie svojej pohľadávky z určitej čiastky jeho majetku. Tento právny názor plynie nielen zo slovného znenia § 386 tr. z., lež aj z jeho smyslu, lebo trestný čin podľa § 386 tr. z. bol vradený medzi trestné činy klamstva, a ďalej aj zo srovnania § 386 tr. z. s ustanovením § 359 tr. z., podľa ktorého sa scudzenie veci skutočne zabavenej stíha miernejším trestom ako trestný čin spadajúci pod ustanovenie § 386 tr. z. Z tej okolnosti, že dlžník pred hroziacou exekúciou scudzil časť svojho majetku, neľze ešte bez všetkého uzatvárať, že mal úmysel znemožniť vôbec uspokojenie svojho veriteľa. Aby sa mohol posúdiť úmysel dlžníka pri scudzení časti jeho majetku, treba zistiť, aký majetok ostal dlžníkovi k tomu, aby mohol slúžiť na uspokojenie veriteľov. Keď tento ostatý majetok stačí k úplnému uspokojeniu veriteľov, neľze hovoriť ani o škode veriteľov vo smysle § 386 tr. z., ani o úmyslu spôsobiť takú škodu. Vrchný súd následkom mylného právneho názoru nezistil, či obžalovanému J. J. ostal po odpredaji naznačených nemovitostí ešte dajaký majetok, či nemovitý alebo movitý, v akej hodnote, a či by tento ostatý majetok po odčítaní dlžôb ku dňu scudzenia stačil uspokojiť súdom priznanú pohľadávku Š. D. Z exekučných spisov pripojených k trestným spisom vychádza na javo, že pre pohľadávku Š. D. bola vedená aj mobilárna exekúcia a že boly skutočne aj zabavené rôzne movitosti značnej hodnoty. Podľa obsahu obecného vysvedčenia mal obžalovaný vtedy i movitý majetok a vždy 5—8 kusov dobytku. Vrchný súd sa touto podstatnou okolnosťou vôbec nezaoberal, v tom smere nič neustálil a najmä o obžalovanej Š. J. nezistil, či a pokiaľ znala tento stav vecí. Pre úmysel páchať obžalovaný bude rozhodná aj tá okolnosť, akú hodnotu mali odpredané nemovitosti, lebo z hodnoty týchto nemovitostí, ak neodpovedá prijatej protihodnote, bude možno posúdiť, či obžalovaný vykonal čin v úmyslu, aby poškodil Š. D., a či obžalovaná k tomuto poškodeniu napomáhala.

Čís. 4422.

Zákon o ochrane cti (§ 1 zák. čl. XLI:1914) háji len občiansku česť, nie zásady politických strán.

(Rozh. z 27. mája 1932, Zm III 89/32.)

Obžalovaný redaktor S. vytýkal v novinárskom článku hlavnému súkromnému žalobcovi N., že, ačkoľvek je príslušníkom českosl. strany lidovej, v zasadnutí mestskej rady hlasoval za prepožičanie radničnej miestnosti pre protináboženskú prednášku. Hlavný súkromný žalobca spatroval v závadnom článku skutkovú podstatu prečinu pomluvy tlačou podľa §§ 1, 3 odst. II. č. 1 zák. čl. XLI:1914. Súd prvej stolice však obžalovaného podľa § 326 č. 1 tr. p. sprostil obžaloby z dôvodu, že hlasovanie hlavného